

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Bohemia Promo s.r.o., v likvidaci**, se sídlem Praha 6, Za Hládkovem 676/20, IČ: 28468821, zast. JUDr. Janem Täubelem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 8 – Karlín, Sokolovská 68/105, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 18. 6. 2012, zn.: 9010-3/2012-170100-21

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 18. 6. 2012, zn.: 9010-3/2012-170100-21 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Täubela, LL.M.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Celní ředitelství Praha změnilo výrok rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně č.j. 19502/2011-194100-023 ze dne 26.09.2011, kterým nebylo do celního režimu volného oběhu zboží propuštěno zboží - 24500 ks karabinových zapalovačů, takto:

„Celní úřad dle § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v platném znění (dále jen „celní zákon“), v souladu s § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „DŘ“), a ve smyslu § 104 odst. 9 celního zákona a v souladu s články 75 a 79 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“), a v souladu s ustanovením § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 198/2007 Sb. o bezpečnosti zapalovačů uváděných na trh (dále jen „NV“) nepropouští do celního režimu volného oběhu zboží - karabinové

zapalovače; v množství 24500 ks, a hodnotě 374.145,- Kč ze zásilky dovezené pod AWB 057-76646975, které bylo navrženo k propuštění do režimu volného oběhu dne 20. 9. 2011 deklarantem společností GEBRÜDER WEISS spol. s r.o., se sídlem K Vypichu 986, 252 19 Rudná, DIČ: CZ44795092 jakožto nepřímým zástupcem v celním řízení společnosti Bohemia Promo s.r.o., se sídlem Sokolovská 2288/117, 180 00 Praha 8, DIČ: CZ 28468821.

V souladu s článkem 50 celního kodexu, má výše uvedené zboží do doby, než mu bude přiděleno celně schválené určení, postavení dočasně uskladněného zboží.“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 20.09.2011 podal elektronicky deklarant, společnost GEBRÜDER WEISS spol. s r.o., jako nepřímý zástupce žalobce - příjemce zboží celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh. Zboží bylo v předloženém celním prohlášení uvedeno v jedné položce, v kolonce 31 popsáno jako „Karabinové zapalovače“, v kolonce 33 zařazeno do celní nomenklatury 9613200090, v kolonce 47 se sazbou cla 2,7 %. Celní úřad Praha Ruzyně uvedené celní prohlášení ověřil. Za účelem ověření údajů uvedených v přiložených dokladech provedl fyzickou kontrolu zboží ve spolupráci s Českou obchodní inspekcí (dále jen „ČOI“), která je dozorovým orgánem v oblasti obecné bezpečnosti výrobků ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků (dále jen „zákon č. 102/2001 Sb.“) a souvisejících předpisů. Touto kontrolou bylo ze strany ČOI zjištěno, že se v případě předmětného zboží jedná o zapalovače neobvyklého typu ve tvaru karabiny, hodnocené jako „NOVELTY“ dle § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., o obecné bezpečnosti zapalovačů uváděných na trh (dále jen „nařízení vlády č. 198/2007 Sb.“). Zároveň bylo zjištěno, že deklarantem předložená dokumentace s označením Test Report No. L2162, ve které je hodnocen soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb., a které jsou konkretizovány normou EN 9994:2005, není vystavena pro zapalovače zjištěné v předmětné zásilce, ale pro jiný typ zapalovače. Na základě výše uvedeného a v souladu s ustanovením § 11 zákona č. 102/2001 Sb., vydal celní úřad dne 26. 9. 2011 rozhodnutí č. j. 19502/2011-194100-023, kterým karabinové zapalovače v počtu 24500 ks, ze zásilky dovezené pod AWB 057-76646975 (dále též jen „předmětné zboží“) nepropustil do režimu volného oběhu.

Po přezkoumání veškerého spisového materiálu žalovaný jakožto odvolací orgán zjistil, že Celní úřad Praha Ruzyně vydal své rozhodnutí na základě závazného stanoviska České obchodní inspekce ze dne 23. 9. 2011, se kterým žalobce nebyl v průběhu celního řízení seznámen. Proto žalovaný seznámil žalobce s touto skutečností, a to výzvou č. j. 9010/2012-170100-21 ze dne 30. 5. 2012, a zároveň umožnil žalobci, aby se ve stanovené lhůtě k uvedeným skutečnostem vyjádřil.

V rámci vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Evropská Komise v roce 1998 vydala Evropskému výboru pro normalizaci (CEN) pověření M/266 týkající se bezpečnosti spotřebitelů a dětí s ohledem na zapalovače, jehož výsledkem byla evropská norma EN 13869:2002: Zapalovače - Zapalovače odolné dětem - Bezpečnostní požadavky a metody zkoušení. Vzhledem k tomu, že je v těchto případech ohroženo zdraví a bezpečnost spotřebitelů, a to zejména vzhledem ke schopnosti a sklonu malých dětí manipulovat se zapalovači a použít je nevhodným způsobem, a že toto riziko lze účinně odstranit pouze prostřednictvím vhodných opatření použitelných na úrovni Společenství, přijala Komise dne 11. května 2006 v souladu se zněním článku 13 směrnice 2001/95/ES rozhodnutí 2006/502/ES, kterým se po členských státech žádá, aby

přijaly opatření zajišťující, aby se na trh uváděly pouze zapalovače, které jsou odolné dětem, a zakázaly uvádět na trh zapalovače neobvyklého typu (novelty). Česká republika přijala, na základě rozhodnutí Komise 2006/502/ES, pro oblast zapalovačů nařízení vlády č. 198/2007 Sb., tedy zvláštní právní předpis, který přejímá právo Evropských společenství a kterým se stanoví požadavky na bezpečnost výrobku nebo na omezení rizik, která jsou s výrobkem při jeho užívání spojena. Výrobky definované v § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., za pomoci odkazu na článek 3.2 technické normy ČSN EN 13869:2002 nevyhovují § 3 odst. 2 tohoto nařízení vlády, tedy zvláštnímu právnímu předpisu, který přejímá právo Evropských společenství a kterým se stanoví požadavky na bezpečnost výrobku a na omezení rizik spojených s jeho užíváním. Nejedná se tedy o výrobky bezpečné ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, ale naopak o výrobky nebezpečné dle § 3 odst. 7 zákona o obecné bezpečnosti výrobků. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. 12. 2001 o obecné bezpečnosti výrobků zavedla pravidla zajišťující bezpečnost spotřebních výrobků. Aby se však podařilo dosáhnout vyšší úrovně bezpečnosti spotřebních výrobků, doporučila Komise posílení mechanismů dozoru nad trhem stanovené v této směrnici. Jediným dozorovým orgánem ve smyslu této směrnice je pro Českou republiku ČOI, která mimo jiné v souladu s § 2 odst. 2 písm. g) zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o České obchodní inspekci“), kontroluje, zda jsou výrobky uváděné na trh bezpečné. Součinnost s celními orgány je pak upravena v § 13 odst. 5 zákona o České obchodní inspekci. Při fyzické kontrole předmětného zboží ČOI konstatovala, že se v případě předmětného zboží jedná o „zapalovače neobvyklého typu“ ve tvaru karabiny, hodnocené jako „NOVELTY“ dle § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb.

Celní úřad Praha Ruzyně ve výroku svého rozhodnutí o nepropuštění zboží mimo jiné odkázal na § 3 nařízení vlády č. 198/2007 Sb., na jehož základě nepropustil předmětné zboží do režimu volného oběhu. Při fyzické kontrole předmětného zboží ČOI konstatovala následující: (citace ze závazného stanoviska): „Předložený zapalovač hodnotíme jako NOVELTY. Jedná se o zapalovač neobvyklého typu ve tvaru karabiny, který podle § 2 písm. j) NV č. 198/2007 Sb. nesmí být uveden na trh.“ Vzhledem k výše uvedenému má Celní ředitelství Praha za to, že ve výroku rozhodnutí celního úřadu měl být u odkazu na ustanovení § 3 nařízení vlády uveden pouze odstavec 2, nikoliv celý § 3.

Žalobce v odvolání citoval definici zapalovače neobvyklého typu a namítl, že celní úřad pochybil, když své rozhodnutí o nepropuštění zboží dostatečně neodůvodnil. Současně žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 69/2009 a na požadavek dostatečného odůvodnění rozhodnutí v dané věci. Žalovaný k tomu opětovně uvedl, že celní úřad vydal rozhodnutí v dané věci na základě „Závazného stanoviska České obchodní inspekce“ ze dne 23. 9. 2011, se kterým žalobce nebyl v průběhu celního řízení prokazatelně seznámen. Tuto vadu odvolací orgán napravil rozhodnutím - výzvou č. j. 9010/2012-170100-21 ze dne 30. 5. 2012. Dále žalovaný konstatoval, že není kompetentní se jakýmkoli způsobem vyjadřovat a hodnotit „rozhodovací praxi vrcholných soudů“. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 69/2009, který v odvolání žalobce zmiňuje, poukazuje na nedostatečná skutková zjištění a nedostatečné právní hodnocení v rozhodnutí, které bylo předmětem soudního sporu.

Žalobce v odvolání namítl nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí celního úřadu ve smyslu posouzení předmětného zboží s ustanovením normy. Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu obsahuje veškeré náležitosti, a je proto v souladu s ustanovením § 102 daňového řádu. Z námítky žalobce není zřejmé, co je myšleno „podřazením pod konkrétní kategorii zapalovačů.“ Pokud měl žalobce na mysli konkrétní

sazební zařazení zboží, ČOI rozhoduje o konkrétním zboží bez ohledu na jeho sazební zařazení a posuzuje zboží vzhledem k jeho bezpečnosti, resp. nebezpečnosti na základě jeho vlastností v souladu s platnými legislativními předpisy.

Žalobce v odvolání rovněž namítl, že celní úřad pochybil také v samotném závěru o tom, že se v případě předmětného zboží jedná o „zapalovače neobvyklého typu“. Je přesvědčen, že zboží spadá do kategorie „plnitelný zapalovač“ dle § 2 písm. b) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., neboť splňuje podmínky a charakteristiky tam uvedené. Jako důkaz přiložil fotografii výrobku a průvodní dokumentaci o bezpečnosti zapalovačů, vystavenou společností Ningbo Great Height Commodity Manufactory Co., Ltd. K této námitce žalovaný uvedl, že z postoupené dokumentace je zřejmé, že v rámci celního řízení byla provedena fyzická kontrola předmětného zboží. Tuto kontrolu provedl celní úřad Praha Ruzyně ve spolupráci s ČOI jako jediným dozorovým orgánem v oblasti obecné bezpečnosti výrobků ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb., a to za účelem ověření údajů uvedených v přiložených dokladech k předmětnému zboží. Na základě této kontroly a odebraného vzorku výrobku ČOI konstatovala (citace ze závazného stanoviska): *„Předložený zapalovač hodnotíme jako NOVELTY. Jedná se o zapalovač neobvyklého typu ve tvaru karabiny, který podle § 2 písm. f NV č. 198/2007 Sb. nesmí být uveden na trh“*. Současně ČOI upozornila, že předložená dokumentace k předmětnému zboží, označená jako Test Report No. L2162, ve kterém je hodnocen soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb., (které jsou konkretizovány normou EN 9994:2005), není vystavena pro zapalovače z kontrolované zásilky. Dovezený typ zapalovače nekorespondoval s typem zapalovače uvedeným v předložené dokumentaci.

Jak uvedla ČOI ve svém závazném stanovisku, po fyzické kontrole předmětného zboží zhodnotila předmětné zapalovače jako NOVELTY, jelikož tvar zapalovače jako karabiny karabinu pouze připomíná. Výrobek tedy není funkční jako karabina, ale jako zapalovač a takový druh zboží nesmí být dle nařízení vlády č. 198/2007 Sb., uveden na trh. Předmětné zboží nesplnilo z pohledu ČOI soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb., a to bez ohledu na dokumentaci Test Report No. L2162 předloženou k předmětnému zboží. Ani čestné prohlášení o souladu předmětného zboží s nařízením vlády č. 198/2007 Sb., vystavené jednatelkou žalobce (příjemce zboží), tak nemohlo změnit výsledek posouzení předmětného zboží ze strany ČOI. Žalovaný porovnal žalobcem přeloženou fotografii předmětného výrobku s materiály uvedenými ve spisovém materiálu a konstatoval, že vyobrazené zboží je v obou případech totožné. Průvodní dokumentaci o bezpečnosti zapalovačů, vystavenou, dle tvrzení žalobce, společností Ningbo Great Height Commodity Manufactory Co., Ltd., vyhodnotil žalovaný jako nedostatečný důkaz. Jedná se o list papíru velikosti A4, bez hlavičky, bez razítka, na kterém není uvedena ani společnost, pro kterou je doklad vystaven. Tento doklad je vystaven v anglickém jazyce, přičemž dle § 76 odst. 2 daňového řádu písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce musí být předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého. Na tomto místě žalovaný znovu zopakoval, že ČOI ve svém závazném stanovisku zhodnotila předmětné zapalovače jako NOVELTY, jelikož tvar zapalovače jako karabiny karabinu pouze připomíná. Výrobek není funkční jako karabina, ale jako zapalovač a tento druh zboží nesmí být dle nařízení vlády č. 198/2007 Sb., uveden na trh. I kdyby předložená dokumentace náležela k předmětnému zboží, předmětné zboží by nesplnilo soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb.

Žalobce v odvolání připustil, že předložená dokumentace sice nebyla správná a nevztahovala se k předmětnému zboží. Celní úřad však měl dle názoru žalobce postupovat

tak, že měl žalobce vyzvat, aby v přiměřené lhůtě nedostatky napravil a předložil správnou dokumentaci. I z tohoto důvodu se žalobce domnívá, že je rozhodnutí ve věci nezákonné a že byl krácen na svých procesních právech. Žalovaný k tomu uvedl, že k celnímu prohlášení musí být v souladu s ustanovením článku 62 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. To však žalobce neučinil. Dle článku 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, podáním celního prohlášení vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost deklaranta za správnost uvedených údajů. Článek 6 celního kodexu uvádí, že jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí tohoto rozhodnutí. ČOI ve svém závazném stanovisku zhodnotila předmětné zapalovače jako NOVELTY, jelikož tvar zapalovače jako karabiny karabinu pouze připomíná. Výrobek není funkční jako karabina, ale jako zapalovač a tento druh zboží nesmí být uveden na trh. I kdyby předložená dokumentace náležela k předmětnému zboží, předmětné zboží by nesplnilo soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb.

Poté, co žalovaný zaslal žalobci „Závazné stanovisko České obchodní inspekce“ ze dne 23. 9. 2011, žalobce ve vyjádření k tomuto podkladu rozhodnutí uvedl, že *„Obsah závazného stanoviska byl reflektován nejen ve výrokové části napadeného rozhodnutí, ale rovněž i v jeho odůvodnění. Z toho důvodu odvolatel trvá na všem, co uvedl ve svém odvolání, přičemž vše uvedené vztahuje na předmětné závazné stanovisko, které tedy považuje za nesprávné..... V návaznosti na to odvolatel navrhuje, aby si Celní ředitelství Praha, jakožto odvolací orgán, vyžádalo změnu předmětného stanoviska, a to v tom smyslu, že zboží lze propustit do volného oběhu.“* Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vzhledem ke všem legislativním předpisům vztahujícím se k předmětnému zboží a vzhledem ke skutečnosti, že v České republice je ČOI jediným dozorovým orgánem v oblasti obecné bezpečnosti výrobků ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb., Celní ředitelství Praha není kompetentní vyjadřovat se k žalobcem vyslovené pochybnosti o správnosti závazného stanoviska vydaného ČOI.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a pro vady řízení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že považuje za zmatečný výrok napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž o odvolání rozhodl tak, že prvoinstanční rozhodnutí „mění“. V dalším textu rozhodnutí jsou uvedeny dva výroky, z nichž jeden je označen jako „Původní výrok“, druhý jako „Nový výrok“, oba však shodně stanoví, že zboží se do celního režimu volného oběhu nepropouští. Na základě ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se pro odvolací řízení použije daňový řád. Dle ustanovení § 116 daňového řádu odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání napadené rozhodnutí buď (i) změní, (ii) zruší a zastaví řízení, nebo (iii) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Celní ředitelství Praha nicméně nepostupovalo ani podle jedné z těchto variant, neboť de facto sice rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo, nerozhodlo však o zamítnutí odvolání, ale o změně rozhodnutí. Takový postup, byť se může jevit jako pochybení jen čistě formalistické, je dle u orgánu státní správy nepřijatelný. Dle mínění žalobce je nepřijatelné, aby orgán státní správy rozhodoval jinak, než jak zákon přesně a striktně připouští.

Žalobce dále namítl, že v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu argumentoval zejména právními názory uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 69/2009. V něm soud ve skutkově obdobném případě konstatoval, že je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, ve kterém chybí jakékoliv bližší odůvodnění závěru, že se jedná o zapalovače neobvyklého typu (NOVELTY) ve smyslu čl. 3.2 Normy. Dle mínění žalobce je nepochybné, že právě touto vadou bylo stíženo odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu. Celní úřad totiž ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že se jedná o zapalovač neobvyklého typu ve tvaru karabiny, v jeho rozhodnutí však absentuje jakékoliv vymezení toho, pod jakou konkrétní kategorii zapalovačů neobvyklého typu dle Normy by mělo zboží spadat. Kategorii „zapalovač ve tvaru karabiny“ totiž Norma neobsahuje. Celní úřad tak své rozhodnutí zatížil závažnou vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobce v odvolání odkázal i na další rozsudek Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek sp. zn. 4 As 90/2006, ve kterém soud opětovně označil za vadné takové rozhodnutí, ve kterém absentují právní závěry vyplývající ze skutkových okolností, případně jsou nejednoznačné. Žalovaný na výše uvedené odvolací argumenty v napadeném rozhodnutí reagoval tak, že „není kompetentní se jakýmkoliv způsobem vyjadřovat a hodnotit rozhodovací praxi vrcholných soudů.“ K tomu žalobce podotkl, že po žalovaném nebylo vyžadováno hodnocení výše uvedených právních závěrů, ale posouzení rozhodnutí celního úřadu z pohledu argumentace Nejvyššího správního soudu jakožto nejvyššího článku soustavy soudů ve správním soudnictví. Pokud jmenovaný soud uvedl, za jaké situace je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné a žalobce měl za to, že odvoláním napadené rozhodnutí do takovéto situace spadá, nemůže být bráno jako dostatečné vypořádání se se všemi odvolacími důvody ve smyslu § 116 odst. 2 daňového řádu, jestliže žalovaný pouze konstatuje, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu obsahuje veškeré náležitosti rozhodnutí dle §102 daňového řádu. Dle žalobce je zřejmé, že žalovaný nejen že nerespektuje rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, ale zjevně se s ní ani neseznamuje. V napadeném rozhodnutí totiž uvádí, že „*z námítky odvolatele není zřejmé, co je myšleno podřazením pod konkrétní kategorii zapalovačů*“. Tato pasáž odvolání je však nepřímou citací výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

V odvolání žalobce dále uvedl, že nesouhlasí ani se samotným (nedostatečně odůvodněným) závěrem, že se v případě zboží jedná o „zapalovače neobvyklého typu“. Tuto kategorii totiž nelze chápat jako subjektivní označení toho, co je v případě zapalovačů obvyklé či neobvyklé, ale naopak pouze a jedině ve striktním významu, který je tomuto pojmu přiřazen ustanovením 3.2 Normy. Na toto ustanovení odkazuje jednak nařízení vlády č. 198/2007 Sb., ve svém § 2 písm. f) a rovněž článek 1 odst. 2 rozhodnutí Komise (ES) č. 2006/502/ES, kterým se po členských státech žádá, aby přijaly opatření zajišťující, aby se na trh uváděly pouze zapalovače, které jsou odolné vůči dětem a zakázaly uvádět na trh zapalovače neobvyklého typu (NOVELTY). Ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 5 As 69/2009 Nejvyšší správní soud uvedl, že z těchto důvodů je třeba pojem „zapalovač neobvyklého typu“ vykládat ve světle uvedených předpisů, zejména pak v souladu s jejich účelem, kterým je zajištění bezpečnosti zapalovačů ve vztahu k dětem. Žalobce v odvolání vyjádřil přesvědčení, že zboží do kategorie „zapalovač neobvyklého typu“ na základě své charakteristiky nespadá a že naopak spadá do kategorie „plnitelný zapalovač“ dle § 2 písm. b) tohoto nařízení, neboť splňuje podmínky a charakteristiky tam uvedené. Ani s touto argumentací se žalovaný nijak podrobněji nevypořádal, pouze odkázal na stanovisko ČOI ze dne 23. 9. 2011, na základě kterého prvoinstanční orgán rozhodl. Ohledně vyjádření žalobce ze dne 7. 6. 2012 pak žalovaný pouze uvedl, že „není kompetentní vyjadřovat se k odvolatelem vyslovené pochybnosti o správnosti závazného stanoviska vydaného ČOI.“

Žalobce je přesvědčen, že výše nastíněný postup zakládá závažnou vadu řízení, která je sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jak sám žalovaný uvedl, bylo závazné stanovisko České obchodní inspekce vydáno na základě § 13 odst. 5 zákona o České obchodní inspekci. Toto ustanovení upravuje vydávání závazných stanovisek Českou obchodní inspekci pro účely řízení o propuštění zboží do volného oběhu, a to na základě sdělení celních orgánů. Na základě § 17 zákona o České obchodní inspekci se pro řízení dle tohoto zákona, tedy i pro řízení týkající se závazných stanovisek, použije správní řád. Dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací orgán potvrzení nebo změnu takového závazného stanoviska od orgánu nadřízeného tomu orgánu, který závazné stanovisko vydal. Dle § 13 odst. 5 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, je Česká obchodní inspekce podřízena Ministerstvu průmyslu a obchodu.

Tvrzení žalovaného, že není kompetentní se vyjadřovat ke správnosti závazného stanoviska, je pro danou věc zcela irrelevantní. Žalovaný měl postupovat dle § 149 správního řádu a vyžádat si u Ministerstva průmyslu a obchodu změnu či potvrzení závazného stanoviska, na základě kterého prvoinstanční orgán rozhodl. Postupem žalovaného, který tak neučinil, byl žalobce jakožto účastník celního řízení zkrácen na svých právech, neboť tím byl znemožněn jakýkoliv přezkum stanoviska ČOI. Samostatné odvolání ve správním řízení totiž proti takovému stanovisku není možné, a ani samostatný soudní přezkum není připuštěn. Za situace, kdy ani v jednom z rozhodnutí, ani v samotném závazném stanovisku nebylo nikterak odůvodněno, jak příslušné orgány dospěly k závěru o tom, že zboží spadá do kategorie „zapalovač neobvyklého typu“, se toto faktické odepření přezkumu závazného stanoviska ze strany žalovaného jeví jako tím závažnější.

Důvodem, pro který celní úřad rozhodl o nepropuštění zboží do volného oběhu, byl rovněž fakt, že dokumentace předložená žalobcem nebyla vystavena pro zapalovače zjištěné v předmětné zásilce, ale pro jiný typ zapalovače. Ustanovení § 74 daňového řádu stanoví, že má-li podání vady, vyzve příslušný orgán toho, kdo podání učinil, aby tyto vady odstranil, přičemž mu k tomu poskytne přiměřenou lhůtu. V souladu se zásadami uvedenými v § 7 odst. 2 a § 4 daňového řádu je, aby tam, kde je to možné, byly učiněny všechny kroky, které umožní vady odstranit. Dle článku 68 písm. a) Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, mohou celní orgány za účelem ověření přijatých celních prohlášení kontrolovat toto prohlášení a doklady k němu přiložené, přičemž mohou požadovat, aby jim deklarant předložil další doklady potvrzující správnost údajů uvedených v celním prohlášení. Celní úřad měl v souladu s výše citovanými předpisy postupovat tak, že měl žalobce vyzvat, aby v přiměřené lhůtě nedostatky napravil a předložil správnou dokumentaci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na článek 62 Celního kodexu, dle něhož musí být k celnímu prohlášení připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, a dále na článek 6 Celního kodexu, dle něhož jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí rozhodnutí. Na základě toho pak dospěl k názoru, že k pochybení u prvoinstančního orgánu nedošlo. Žalobce tento závěr považuje za chybný. Žalovaným uváděná ustanovení Celního kodexu sice ukládají účastníkovi řízení povinnost správné dokumenty předložit, to však neznamená, že by celní orgány byly zbaveny povinnosti postupovat dle § 74 daňového řádu, je-li podání stíženo vadou. Jinak řečeno, výše citovaná ustanovení se nevylučují, nýbrž doplňují. Nesplní-li účastník řízení svou povinnost dle článků 62 a 6 Celního kodexu, zakládá to vadu jeho podání a v takovém případě se uplatní

§ 74 daňového řádu. Závěr žalovaného je tedy v rozporu s právními předpisy a opětovně způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě zopakoval svou argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad její rámec uvedl, že výrok rozhodnutí celního úřadu o nepropuštění zboží do celního režimu volného oběhu změnil z důvodu jeho nepřesnosti, resp. nekonkrétnosti týkající se uvedení odkazu na ustanovení § 3 nařízení vlády č. 198/2007 Sb. Ve výroku rozhodnutí celního úřadu měl být u odkazu na ustanovení § 3 nařízení vlády č. 198/2007 Sb., veden pouze odstavec 2 tohoto paragrafu, nikoliv celý § 3. Celní ředitelství Praha tento formální nedostatek napravilo změnou výroku v souladu s ustanovením § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Při fyzické kontrole předmětného zboží ČOI konstatovala, že se jedná o „zapalovače neobvyklého typu“ ve tvaru karabiny, hodnocené jako „NOVELTY“ dle § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb. Z pohledu žalovaného je tak irelevantní, pod jakou kategorií zapalovačů neobvyklého typu dle Normy by mělo zboží spadat. Je bezpředmětné do napadeného rozhodnutí uvádět, zda se jedná o zapalovač, který svým tvarem připomíná karikaturu postav či hraček, zbraní atd., zapalovač hrající melodii, zapalovač blikající, zapalovač obsahující pohyblivé předměty, či zapalovač obsahující jiné zábavné prvky, nebo snad přímo o „žertovný zapalovač vybavený světlem, které zobrazuje obrázek zábavného charakteru, a jehož funkce není závislá na zapálení“, když jediný dozorový orgán pro Českou republiku v oblasti bezpečnosti spotřebních výrobků na všechny dokumenty k zásilce AWB 057-76646975 uvedl poznámku: „*Nebezpečný výrobek - propuštění do volného oběhu není povoleno - nařízení (ES) č. 765/2008*“. Celní úřad neměl žádný důvod stanovisko ČOI neakceptovat. Celní správa ČR není kompetentní se vyjadřovat či dokonce určovat, do jaké kategorie zapalovačů neobvyklého typu dle Normy předmětné zboží patří.

Žalovanému není zřejmé, co žalobce sledoval poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 90/2006. Dle jeho názoru jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jednoznačná, s jasným označením výroku, odůvodnění a poučení, s přesným uvedením účastníků řízení. Důvod k nepropuštění zboží do celního režimu volného oběhu je rovněž zcela jasný a jednoznačný. Po napravení formální vady rozhodnutí celního úřadu změnou jeho výroku je rozhodnutí prvoinstančního orgánu v souladu s § 102 daňového řádu.

Předmětné zboží bylo ČOI posouzeno v souladu s nařízením vlády č. 198/2007 Sb. Skutečnost, že předmětné zboží bylo ČOI posouzeno jako zboží vyhovující pojmu „zapalovače neobvyklého typu“ ve významu stanoveném ustanovením 3.2 Normy, není tedy v žádném případě „subjektivním posouzením“, jak namítá žalobce. Ten sice uvedl, že dle jeho názoru spadá zboží do kategorie „plnitelný zapalovač“ dle § 2 písm. b) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., protože splňuje konkrétní podmínky a charakteristiky tam uvedené. Jaké konkrétní charakteristiky a podmínky předmětné zboží splňuje, však žalobce neuvedl a nijak nedoložil.

K žalobní námitce, podle níž měl žalovaný postupovat dle § 149 správního řádu a vyžádat si u Ministerstva průmyslu a obchodu změnu či potvrzení závazného stanoviska, na základě kterého prvoinstanční orgán rozhodl, žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení skutečně nepostupoval dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Dle názoru žalovaného se jedná o procesní vadu v odvolacím řízení, kterou lze napravit v soudním řízení v souladu s ustanovením § 77 odst. 2 s.r.s. Skutkový stav zjištěný v odvolacím řízení může být potvrzen, neboť v souladu s ustanovením § 77 odst. 2 s.r.s. může Městský soud v Praze při dokazování

zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, a skutkový stav tak zjistit. Žalovaný zaslal Ministerstvu průmyslu a obchodu „Žádost o potvrzení nebo změnu Závazného stanoviska České obchodní inspekce“ ze dne 9. 10. 2012, aby jako nadřízený orgán ČOI přezkoumal a následně potvrdil nebo změnil „Závazné stanovisko České obchodní inspekce“ ze dne 23. 9. 2011, na jehož základě celní úřad v dané věci rozhodl. Dodal, že neprodleně po obdržení stanoviska ministerstva bude toto předáno Městskému soudu v Praze.

Ustanovení § 74 daňového řádu nebylo nutno využít, neboť ČOI posuzovala fyzicky zboží samotné. Z pohledu ČOI nesplnilo zboží soulad se základními bezpečnostními požadavky kladenými na zapalovače z hlediska zákona č. 102/2001 Sb., a to bez ohledu na dokumentaci Test Report No. L2162 předloženou k předmětnému zboží. Ani čestné prohlášení o souladu předmětného zboží s nařízením vlády č. 198/2007 Sb., vystavené jednatelkou žalobce, tak nemohlo změnit výsledek posouzení předmětného zboží ze strany ČOI.

V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, k 1. 1. 2013 zanikla stávající celní ředitelství. Působnost původně žalovaného Celního ředitelství Praha přešla na Generální ředitelství cel, které je od uvedeného data v souladu s § 69 s.ř.s. v této věci žalovaným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., se pro účely tohoto nařízení zapalovačem odolným vůči dětem rozumí zapalovač navržený a vyrobený tak, aby za běžných nebo rozumně předvídatelných podmínek nemohly děti mladší 51 měsíců aktivovat zapalovací mechanismus, protože například nemají potřebnou sílu k zacházení s ním, nebo kvůli jeho designu nebo ochraně zapalovacího mechanismu, složitosti nebo posloupnosti operací potřebných pro jeho zapálení, tedy zapalovač, který splňuje národní technickou normu zavádějící evropskou normu EN 13869:2002 (dále jen "evropská norma"), pokud jde o jiné specifikace než ty, které jsou uvedeny v odstavcích 3.1, 3.4 a 5.2.3 evropské normy; zapalovač splňující příslušné právní předpisy zemí, které nejsou členskými státy Evropské unie, kde platí pro bezpečnost pro děti požadavky rovnocenné nebo přísnější než uvedené v tomto nařízení,

Podle § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., se pro účely tohoto nařízení zapalovačem neobvyklého typu rozumí zapalovač definovaný ve specifikaci 3.2 evropské normy.

Podle § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 198/2007 Sb., zapalovač neobvyklého typu podle § 2 písm. f) je vždy považován za nebezpečný a nesmí být uveden na trh.

Podle § 116 odst. 1 daňového řádu odvolací orgán

- a) napadené rozhodnutí změní,
- b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo
- c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Podle § 74 odst. 1 daňového řádu má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve

správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.

Podle § 13 odst. 5 zákona o České obchodní inspekci obdrží-li Česká obchodní inspekce sdělení celních orgánů o přerušení řízení o propuštění zboží do volného oběhu z důvodu podezření, že výrobek není bezpečný nebo není označen v souladu s právními předpisy nebo s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, vydá ve lhůtě tří pracovních dnů pro tento orgán závazné stanovisko, zda přerušení řízení považuje za důvodné a jaká byla v konkrétním případě přijata opatření, nebo že výrobek lze uvolnit do oběhu.

Podle § 17 odst. 1 zákona o České obchodní inspekci nestanoví-li tento zákon jinak, vztahuje se na řízení podle tohoto zákona správní řád.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Neopodstatněná je námitka vytýkající žalovanému zmatečnost výroku napadeného rozhodnutí. To, že jak „původní“ výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i „nový“ výrok po změně provedené napadeným rozhodnutím stanoví, že se předmětné zboží nepropouští do celního režimu volného oběhu, ještě neznamená, že žalovaný neprovedl změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ze srovnání „původního“ a „nového“ výroku je zřejmé, že tyto nejsou zcela totožné, což znamená, že v odvolací řízení skutečně *došlo ke změně* rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvod, který k této změně vedl, žalovaný srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tímto důvodem byla – stručně řečeno - nedostatečná specifikace příslušného ustanovení nařízení vlády č. 198/2007 Sb., v „původním“ výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Přípustným způsobem, jímž mohl žalovaný tento nedostatek v rámci odvolacího řízení zhojit, byla změna rozhodnutí ve smyslu § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Jestliže žalovaný této procesní možnosti využil, jednal plně v souladu s uvedeným ustanovením a nelze mu v tomto směru vytýkat jakékoliv pochybení.

Neobstojí ani námitka, že žalovaný postupoval v rozporu s § 74 daňového řádu, protože žalobce nevyzval k odstranění vady spočívající v tom, že předložená dokumentace byla vystavena pro jiný typ zapalovače. Předně je nutno konstatovat, že předložení nesprávné „průvodní“ dokumentace vztahující se k jinému typu zapalovačů nelze považovat za *vadu podání*, kterou by bylo třeba odstraňovat postupem upraveným v § 74 odst. 1 daňového řádu. Žalobcovo podání, jímž bylo celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do režimu volného oběhu, bylo i přes žalobcův omyl spočívající v připojení nesprávné „průvodní“

dokumentace způsobilé projednání a celní orgány o něm mohly bez ohledu na tento omyl rozhodnout. Žalobcem namítané ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu již z tohoto důvodu na věc vůbec nedopadá, a žalovaný je tudíž nemohl porušit. Žalobci navíc nic nebránilo, aby správnou průvodní dokumentaci vztahující se k předmětnému zboží předložil žalovanému spolu s odvoláním, což ostatně také učinil. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí s těmito nově předloženými listinami náležitě vypořádal, přičemž přílehavě poukázal jednak na nesplnění povinnosti zakotvené v § 76 odst. 2 daňového řádu (absence jejich českého překladu), a též na nedostatečnou důkazní hodnotu (v listině chybí hlavička, razítko, či označení společnosti, pro kterou byla vystavena). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je navíc patrné, že žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, při rozhodování ve věci samé vyšel především ze závazného stanoviska ČOI hodnotícího předmětné zapalovače jako „novelty“, a proto nepovažoval za nutné se žalobcem předloženým dokumentům více věnovat.

Žalobce však žalovanému právem vytýká, že v dané věci postupoval v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu, neboť si před vydáním napadeného rozhodnutí nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ČOI od jí nadřízeného správního orgánu. Je skutečností, že poté, co byl žalobce seznámen s existencí závazného stanoviska ČOI ze dne 23. 9. 2011 hodnotícího předmětné zboží jako zapalovače neobvyklého typu („novelty“), v doplnění svého odvolání ze dne 7. 6. 2012 označil toto závazné stanovisko za nesprávné, a to ze všech důvodů, které již dříve uplatnil v odvolání, a výslovně navrhl, aby si Celní ředitelství Praha jakožto odvolací orgán vyžádalo změnu tohoto závazného stanoviska. Protože žalobcovo odvolání směřovalo (také) proti obsahu závazného stanoviska ČOI, na jehož základě správní orgán I. stupně ve věci samé rozhodl, měl žalovaný postupovat tak, jak mu ukládá § 149 odst. 1 správního řádu, tj. měl si od Ministerstva průmyslu a obchodu vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ČOI ze dne 23. 9. 2011. Žalovaný tak ale neučinil a namísto toho sám rozhodl o odvolání, čímž se dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2010 č. j. 5 As 56/2009 – 63: „Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu, rozhodnout bez toho, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. Pokud by o otázkách svěřených do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodl správní orgán, který vede řízení, jednalo by se o nezákonné jednání *ultra vires*, neboť závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze dotčený správní orgán (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*, 2. vydání. Praha: 2009, s. 506 a n.).

V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného

stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které nalezly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.

Odvolací správní orgán je povinen si obstarat k posouzení odvolacích námitek, které směřují proti závaznému stanovisku, podklady, které jsou dostatečným základem pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). V případě odvolání směřujícího proti závaznému stanovisku, o něž opřel své rozhodnutí správní orgán prvního stupně, stanoví § 149 odst. 4 správního řádu povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska.“

Žalovanému lze plně přisvědčit v tom, že není kompetentní se vyjadřovat k (věcné) správnosti závazného stanoviska ČOI ze dne 23.9.2011. Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, k tomu postrádá zákonem dané zmocnění, jakož i odborné znalosti. Tím spíše měl žalovaný postupovat tak, jak stanoví správní řád pro případ, kdy účastník řízení v odvolání zpochybní závazné stanovisko dotčeného správního orgánu.

Tím, že si žalovaný nevyžádal od správního orgánu nadřízeného ČOI, tj. od Ministerstva průmyslu a obchodu, *potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ČOI* ze dne 23. 9. 2011, postupoval v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu, a zatížil tak odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). Shodně kvalifikoval tento nesprávný postup odvolacího orgánu i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 23. 9. 2010 č. j. 5 As 56/2009 – 63). Zároveň lze konstatovat, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.), neboť k tomu, aby žalovaný mohl vycházet z údajů obsažených v závazném stanovisku ČOI ze dne 23. 9. 2011, nezbytně potřeboval potvrzení tohoto stanoviska ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu.

Soud pro úplnost uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalovaného na možnost zhojení této zásadní procesní vady v rámci soudního řízení o žalobě. Meritorní rozhodnutí celních orgánů musí vycházet z dostatečných podkladů, s jejichž pomocí bude náležitě zjištěn skutkový stav věci. V řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, mezi nezbytné podklady pro rozhodnutí patří též přezkumné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu o potvrzení nebo změně závazného stanoviska ČOI. S tímto podkladem pro rozhodnutí žalovaného musí být žalobce *před vydáním rozhodnutí* seznámen a musí mít možnost se k němu vyjádřit. K tomu však vzhledem k nevyžádání přezkumného stanoviska žalovaným nedošlo, a uvedená základní procesní práva žalobce jako účastníka řízení tak nebyla naplněna. Absenci zásadního podkladu pro rozhodnutí správního orgánu nelze zhojit až jeho dodatečným předložením soudu v průběhu následně vedeného řízení o žalobě. Soud pouze pro úplnost dodává, že žalovaný ke dni vydání tohoto rozsudku žádné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu soudu nepředložil.

S ohledem na skutečnost, že závěr žalovaného o posouzení předmětného zboží jako zapalovačů neobvyklého typu nemá oporu v přezkumném stanovisku Ministerstva průmyslu a obchodu, které žalovaný opomněl vyžádat, se soud nezabýval žalobními námitkami, jimiž žalobce brojí proti věcné nesprávnosti tohoto závěru. Posouzení důvodnosti těchto námitek by vzhledem k absenci přezkumného stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu, které tytéž otázky musí nejprve posoudit v rámci postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu, bylo předčasné.

Opodstatněná je též námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému, že ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010 č. j. 5 As 69/2009 – 86 nezdůvodnil, pod jakou konkrétní kategorii zapalovačů neobvyklého typu dle Normy by mělo předmětné zboží spadat. V žalobcem zmiňovaném rozsudku se jednalo rovněž o otázku, zda konkrétní zboží je zapalovači neobvyklého typu, takže závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl, lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku přisvědčil krajskému soudu, který spatřoval nedostatečnost právního hodnocení v tom, že správní orgán dospěl na základě uvedených skutkových zjištění bez dalšího odůvodnění k závěru, že se jedná o zapalovače neobvyklého typu, a tedy zapalovače nebezpečné ve smyslu § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 198/2007 Sb. Krajský soud připomněl, že podle § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., se pro účely tohoto nařízení zapalovačem neobvyklého typu rozumí zapalovač definovaný ve specifikaci 3.2 evropské normy. Legislativní zkratkou „evropská norma“ je v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., označena národní technická norma zavádějící evropskou normu EN 13869:2002. Podle čl. 3.2 technické normy ČSN EN 13869:2002 je zapalovačem neobvyklého typu (novelty lighter) *„výrobek vytvářející plamen, běžně používaný spotřebiteli pro zapalování cigaret, doutníků a dýmek, včetně jakéhokoli držáku, který může být zabudován později, nebo včetně jakéhokoli doplňku, který může být připevněn později a který jakýmkoli způsobem připomíná jiný předmět určený k získání pozornosti dětí mladších než 51 měsíců nebo předmět jimi přímo používaný, nebo vydávající zábavné zvukové efekty či zkonstruovaný s pohyblivými efekty, zapalovač neobvyklého typu může používat jakékoli palivo, včetně butanu nebo kapalného paliva, zahrnuje, není však omezen na, zapalovače, nebo držáky nepochybně určené pro uchycení zapalovačů, jejichž tvar zřetelně připomíná karikatury postav, hračky, zbraně, hodinky, telefony, hudební nástroje, dopravní prostředky, lidské tělo nebo jeho části, zvířata potraviny nebo nápoje; patří sem zapalovače hrající melodii, blikající nebo obsahující pohyblivé předměty či jiné zábavné prvky; nejsou sem zahrnuty zapalovače, na kterých je natištěno nebo nakresleno logo, zapalovače s nálepkou, obtiskem, uměleckou kresbou nebo s teplem smrštitelným návlekem“.*

Krajský soud měl za to, že pokud žalovaný použil citované ustanovení technické normy ve spojení s nařízením vlády č. 198/2007 Sb., bylo jeho povinností přesně podřadit zjištěný skutkový stav pod konkrétní typ zapalovače považovaný technickou normou za zapalovač neobvyklého typu. Vzhledem k tomu, že citované ustanovení technické normy nezná pojem „žertovný zapalovač vybavený světlem, které zobrazuje obrázek zábavného charakteru, a jehož funkce není závislá na zapálení“, nebylo možné právní hodnocení omezit na holé tvrzení, že takovýto zapalovač je bez dalšího zapalovačem neobvyklého typu. Žalovaný byl tedy povinen upřesnit, zda se dle jeho názoru jedná o zapalovač tvarem připomínající karikatury postav či hraček, zbraní atd., či o zapalovač hrající melodii, zapalovač blikající, zapalovač obsahující pohyblivé předměty či zapalovač obsahující jiné zábavné prvky, a zároveň náležitě odůvodnit, na základě jakých skutečností k takovému závěru dospěl.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 16. 11. 2010 č. j. 5 As 69/2009 – 86 plně ztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že žalobou **napadené rozhodnutí obsahuje zcela nedostatečné právní hodnocení věci, neboť postrádá jakékoli bližší odůvodnění závěru, že se v daných případech jedná o zapalovače neobvyklého typu. Ustanovení čl. 3.2 technické normy ČSN EN 13869:2002, na něž odkazuje, pokud jde o definici zapalovače neobvyklého typu, § 2 písm. f) nařízení vlády č. 198/2007 Sb., skutečně neobsahuje mezi výčtem možných zapalovačů neobvyklého typu kategorii „žertovný zapalovač vybavený světlem, které zobrazuje obrázek zábavného charakteru, a jehož funkce není závislá na zapálení“. Bylo tedy povinností stěžovatele odůvodnit, proč mají být zapalovače s touto charakteristikou považovány za zapalovače neobvyklého typu ve smyslu uvedeného ustanovení technické normy a pod jakou konkrétní kategorii zapalovačů neobvyklého typu uváděnou v tomto ustanovení mají být zapalovače s touto charakteristikou podřazeny - zda je lze zařadit do kategorie „blikajících zapalovačů“, jak se stěžovatel snažil argumentovat, ovšem až v kasační stížnosti, či zda spadají do zbytkové kategorie „zapalovačů obsahujících jiné zábavné prvky“ a z jakých důvodů (poznámka: zvýraznění textu bylo provedeno Městským soudem v Praze).**

Z výše uvedeného je nade vší pochybnost zřejmé, že pouhé označení zboží za „zapalovače neobvyklého typu“ je dle názoru Nejvyššího správního soudu nedostatečné. Správní orgán je v rámci právního hodnocení věci povinen tento závěr blíže odůvodnit a uvést, pod jakou konkrétní kategorii zapalovačů neobvyklého typu uváděnou v ustanovení čl. 3.2 technické normy ČSN EN 13869:2002 je možné posuzované zapalovače podřadit. Přestože se toho žalobce v odvolání domáhal, nebyla v souzené věci tato povinnost ze strany správního orgánu splněna, a napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.),

K argumentaci žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „*není kompetentní se jakýmkoliv způsobem vyjadřovat a hodnotit rozhodovací praxi vrcholných soudů*“, soud podotýká, že veškeré správní orgány včetně žalovaného by měly respektovat závěry obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu, které pro skutkovou a právní podobnost dopadají na jimi aktuálně posuzované věci. V opačném případě se vystavují riziku následného zrušení vydaných rozhodnutí soudem pro nezákonnost.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro výše vytčené vady řízení rozsudkem bez jednání zrušit (§ 76 odst. 1 písm. a/, b, c/ s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb.,

o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 8.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Täubela, LL.M. (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová